

внукъ. Много вкусни били. Само че, азъ не ги опитахъ, защото иматъ здрави черупки.

Всички се закискаха. Смѣхътъ имъ се прѣсна и изпълни широкия дворъ. Баба Рада, както хранѣше кокошките, пустна престилката и ги загледа: „Милитѣ, какъ се радватъ!“.

— Видѣхъ и черни люде. Тамъ живѣятъ негри. У-у-у, да видите, какви сж грозни! Като че ли сж боядисани съ боя за обуца.

Всички приказваха, начуго-

лили бабината Радина стрѣха. Само клетата ластовичка мълчеше. Тя слушаше, а на сърдцето и капѣше горчилка. Защото тя нищо не бѣше видѣла. Защото нищо не знаеше. И не изтърпѣ. Вдигна крачетата си, улови главата си, напрегна сили и я откъсна. Тупна като камъкъ на земята.

Никой нищо не разбра.

А бѣлиятъ вѣтъръ погледа, погледа, па сви коня си, и свирна нагоре по свѣта.

Тоньо Каразапрановъ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Вредъ надъ роднитѣ балкани
радостно ехтятъ камбани
и разнасятъ своята пѣсень —
звѣнъ тържественъ, гласъ небесенъ:

Христосъ възкресе!

Пролѣтниятъ лѣхъ донесе
ясенъ сводъ, зари небесни,
сладъкъ мирисъ, звѣнки пѣсни.
Пѣй невидимъ хоръ небесенъ:

Христосъ възкресе!

Где Егея, Охридъ, Дунавъ
вѣчно пѣятъ своята пѣсень,
тамъ единъ народъ ликува —
въ своята радостъ е унесенъ:

Христосъ възкресе!

Вече Миръ и Правда свята
ще царуватъ на земята!...
И вѣвъ Вѣра и Надежда
днесъ свѣтътъ се пакъ унесе:

Христосъ възкресе!

Вас. П. Нешевъ